

UZASADNIENIE

Oskarżony M. R. w dniu 28 kwietnia 2018 r. około godziny 17:15 jechał jako kierujący samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) (...) przez miejscowość K. w kierunku G.. Wraz z nim jechali jego syn P. R. oraz znajomy A. K.. Przy posesji K. (...)oskarżony zatrzymał pojazd, aby wysiadł z niego A. K.. Oskarżony zatrzymał pojazd w ten sposób, że zjechał z jezdni na wjazd do w/w posesji utrzymując kierunek pojazdu w stronę G., prawe koła znajdowały się na wjeździe do posesji, a lewe znajdowały się na poboczu. Po opuszczeniu pojazdu przez A. K., oskarżony włączył lewy kierunkowskaz, przejechał kilka metrów do przodu i wykonał manewr skrętu w lewo w celu zawrócenia pojazdu w kierunku G., ustawiając pojazd na jezdni prostopadle do jej przebiegu. W tym samym czasie od strony G. jechało trzech motocyklistów. Jako pierwszy jechał D. G. na motocyklu marki Y. o nr rej. (...). Za nim jechał D. S. na motocyklu marki H. o nr rej. (...). Jako ostatni jechał R. M. na motocyklu marki K. nr rej. (...). Motocykliści jechali z prędkością około 100 km/h. Widzieli pojazd oskarżonego. Widzieli, że samochód zjeżdża na jezdnię i rusza do przodu. Byli pewni, że kierowca włącza się do ruchu i będzie kontynuował jazdę na wprost w kierunku G.. Zmienili pas ruchu na lewy, aby wyprzedzić pojazd oskarżonego. W momencie kiedy oskarżony ustawił pojazd prostopadle do jezdni D. G. był w tak bliskiej odległości, że nie miał czasu na reakcję i uderzył w przednią lewą część pojazdu oskarżonego. Siła uderzenia odrzuciła D. G. o kilkadziesiąt metrów od miejsca wypadku na pobliską łączkę. Jadący za D. G. D. S. widząc manewr zawracania oskarżonego rozpoczął hamowanie, ale mimo to również uderzył w przednią lewą część pojazdu oskarżonego. Jadący jako ostatni R. M. również nie zdążył wyhamować i uderzył swoim motocyklem w okolice drzwi kierowcy samochodu R. (...).

(wyjaśnienia oskarżonego k. 261, k. 111-113, k. 228-228 odwrót, zeznania P. R. k. 273 odwrót, k. 47-48, k. 243-244 odwrót, zeznania D. G. k. 262, k. 53, k. 229-230, zeznania D. S. k. 261 odwrót, k. 42 odwrót, k. 230-231, zeznania R. M. k. 261-261 odwrót, k. 33 odwrót, k. 231-231 odwrót, zeznania A. K. k. 232 odwrót, k. 50 odwrót, k. 245-245 odwrót, opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 61-75)

Droga w miejscu wypadku była drogą dwukierunkową o płaskim, prostym odcinku. Szerokość jezdni wynosiła 6,4 m. Szerokość pobocza utwardzonego z kostki po lewej stronie wynosiła 1,6 m, a po prawej stronie żwirowo-trawiastego 1,4 m. W czasie wypadku na dworzu panowała piękna, słoneczna pogoda. Nie było opadów atmosferycznych, jezdnia była sucha i czysta. W miejscu wypadku był obszar zabudowany, obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

(opinia w sprawie wypadku drogowego k. 61-75, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 2-3, zdjęcia - płyta k. 4)

Zarówno oskarżony jak i pokrzywdzeni w czasie wypadku byli trzeźwi.

(protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 13, k.14, opinia k. 31-32)

W wyniku wypadku D. G. doznał urazu wielonarządowego ze wstrząsem urazowym oraz niewydolnością oddechową, urazu zmiążdżeniowego ręki prawej z rozszarpaniem palców III-V (wymagającym częściowych amputacji) oraz złamaniem paliczka palca II, złamania otwartego kości udowej prawej, złamania przestawowego kości promieniowej prawej, rany szarpanej okolicy kolana lewego, zespołu pourazowej ciasnoty powięziowej uda i podudzia prawego, krwiaka przestrzeni zaotrzewnowej, ogólnych potłuczeń ciała. Wyżej opisane obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na jego zdrowiu, kwalifikowane jako chorobę realnie zagrażającą życiu określoną w art. 156 kk

(opinia biegłego k. 81)

D. S. w wyniku wypadku doznał stłuczenia głowy w okolicy czołowej, urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego, stłuczenia stawu barkowego prawego, stłuczenia stawu kolanowego prawego, ogólnych potłuczeń ciała i otarć naskórka. Powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające

dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Jednocześnie obrażenia te były inne niż określone w art. 156 kk.

(opinia biegłego k. 83)

W wyniku wypadku R. M. doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej lewej, stłuczenia stawu łokciowego prawego, stłuczenia stawu kolanowego lewego. Powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Jednocześnie obrażenia te były inne niż określone w art. 156 kk.

(opinia k. 85)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 155)

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że odwoził znajomego A. K.. Oprócz niego w samochodzie był jego syn. Prawidłowo wykonywał manewr zawracania „na raz” , gdyż szerokość jezdni na to pozwalała. Upewnił się, że nikt tą drogą nie jedzie. Nie widział motocyklistów. Jego zdaniem jedyną przyczyną wypadku była jazda z nadmierną prędkością przez motocyklistów.

(wyjaśnienia oskarżonego M. R. k. 261, k. 111-113, k. 228-228 odwrót)

Co do przebiegu stanu faktycznego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Niekwestyjne są jego wyjaśnienia w części dotyczącej zatrzymania pojazdu przed wypadkiem, wykonywania manewru zawracania. Jednakże niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności, że przed wykonaniem manewru zawracania upewnił się co do braku innych pojazdów poruszających się po tej samej drodze. W tej części wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z przekonującymi zeznaniami pokrzywdzonych D. G. , D. S. i R. M. oraz ustaleniami biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły jednoznacznie wyliczył prędkość motocyklistów przed wypadkiem oraz szczegółowo zanalizował sposób wykonania manewru zawracania przez oskarżonego. Sąd zaakceptował opinię biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych , ponieważ jest ona jednoznaczna, dokładna i przekonująco uargumentowane. Biegły szczegółowo przeanalizował przebieg wypadku i wnikliwie uzasadnił wnioski końcowe. Nie ma podstaw, aby kwestionować opinię biegłego. Sąd w całości zaakceptował opinię w/w biegłego.

Na wiarę nie zasługują twierdzenia syna oskarżonego P. R. , że oskarżony upewnił się, że nic nie jedzie. Gdyby tak było to oskarżony na pewno by zauważył motocyklistów i wówczas miał możliwość powstrzymania się od wykonania manewru zawracania, więc nie doszłoby do wypadku. W pozostałym zakresie Sąd zeznania tego świadka ocenił pozytywnie.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. K.. Świadek nie widział przebiegu wypadku, ale był zaangażowany w udzielanie pomocy pokrzywdzonym.

Zeznania świadków R. Z. i A. O. nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zaakceptował opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej odnośnie wszystkich pokrzywdzonych , gdyż są one szczegółowe , wyczerpujące i logiczne.

Pozostałe zebrane dowody podlegają akceptacji Sądu jako nie budzące wątpliwości.

Oskarżony M. R. wyczerpał dyspozycję art.177§ 1 , § 2 kk , ponieważ nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...)(...) podczas wykonywania manewru zawracania nie zachował szczególnej ostrożności, nie upewnił się poprzez dokonanie starannej obserwacji drogi, czy może bezpiecznie wykonać ten manewr, przez co doprowadził do zderzenia z kierującymi motocyklami :

- Y. nr rej. (...) D. G., który w wyniku wypadku doznał urazu wielonarządowego ze wstrząsem urazowym oraz niewydolnością oddechową, urazu zmiążdzeniowego ręki prawej z rozszarpaniem palców III-V (wymagającym częściowych amputacji) oraz złamaniem paliczka palca II, złamania otwartego kości udowej prawej, złamania przestawowego kości promieniowej prawej, rany szarpanej okolicy kolana lewego, zespołu pourazowej ciasnoty powięziowej uda i podudzia prawego, krwiaka przestrzeni zaotrzewnowej, ogólnych potłuczeń ciała, wyżej opisane obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na jego zdrowiu, kwalifikowane jako chorobę realnie zagrażającą życiu określoną w art. 156 kk;

- H. nr rej. (...) D. S., który w wyniku wypadku doznał stłuczenia głowy w okolicy czołowej, urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego, stłuczenia stawu barkowego prawego, stłuczenia stawu kolanowego prawego, ogólnych potłuczeń ciała i otarć naskórka, powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego;

- K. nr rej. (...) R. M., który w wyniku wypadku doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej lewej, stłuczenia stawu łokciowego prawego, stłuczenia stawu kolanowego lewego, powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

Oskarżony zgodnie z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, a więc ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Oskarżony tego obowiązku nie dopełnił. Podczas wykonywania manewru zawracania nie upewnił się poprzez staranną obserwację drogi, czy pasem ruchu na który zamierzał wjechać poruszają się inne pojazdy. Widoczność drogi od strony, z której nadjechali motocykliści nie była niczym ograniczona. Oskarżony miał możliwość dokonania prawidłowej obserwacji. Zlekceważenie tego obowiązku jest tym wyraźniejsze, że oskarżony znał drogę, na której miał miejsce wypadek, gdyż było to w okolicy jego miejsca zamieszkania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd stwierdził, że jest on duży, gdyż oskarżony uchybił zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym o podstawowym znaczeniu. Ponadto skutek wypadku był bardzo dotkliwy – trzech pokrzywdzonych doznało obrażeń ciała.

Za okoliczności łagodzące Sąd poczytał przyczynienie się pokrzywdzonych do zaistnienia wypadku. Poruszanie się przez pokrzywdzonych z prędkościami znacznie przekraczającymi dopuszczalną prędkość na odcinku drogi miało związek przyczynowy zarówno z zaistnieniem wypadku jak i stopniem doznanych przez pokrzywdzonych obrażeń ciała. Ponadto oskarżony bezpośrednio po wypadku zachował się prawidłowo – zatrzymał się, starał się wezwać pomoc dla pokrzywdzonych. Oskarżony nie był nigdy karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Okoliczności obciążających Sąd nie stwierdził.

Z tych względów uznał, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, w pełni realizuje cele kary w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Ponieważ oskarżony nie był nigdy karany Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

Dla wzmocnienia wychowawczej roli postępowania karnego Sąd wymierzył skazanemu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 20,00 złotych każda. Grzywna tej wysokości jest dla oskarżonego dolegliwa, a jednocześnie realna do spłacenia.

Z uwagi na to, że oskarżony osiąga dochody z emerytury Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, łącznie z kosztami zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycieli posiłkowych.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.